

Woord vooraf

Het doel van een vertellingenbundel kan niet zijn, dat de verteller zich angstvallig bindt aan de gegeven vorm en woordkeus: méér dan vertelstof en verhaalindeling ontlene hij niet aan het boek.

Wie èn vorm èn woordkeus nauwkeurig wil volgen gebruike de bundel — en vooral voor kleiner kring is dit mogelijk — als voorleesboek.

Dat een zelfde stof — door ruimer of minder ruime keuze der delen door een andere wijze van rangschikking — op onderscheidene wijzen kan worden behandeld, moge uit de drie vertellingen blijken, waarin het kerstgebeuren centraal staat.

Passende liederen voor elk der drie „Kerstvertellingen” zijn bijeengebracht op afzonderlijk uitgegeven liederenblaadjes.

Het zou aanbeveling kunnen verdienen om, wanneer de verhaalwijze gekozen wordt van de schets „Het Evangelie der Lofzangen”, de lofzangen — hetzij door alle kinderen, hetzij door een koortje — te laten zingen, wanneer de verteller het betreffende verhaaldeel heeft behandeld.

De liederenblaadjes zijn verkrijgbaar op stevig papier (voor de kinderen) en op gewoon papier (voor de belangstellenden, die de Kerstfeestviering bijwonen). De laatste is een goedkopere uitvoering.

Bij vertelling a: „Een Kind is ons geboren”,
behoort liederenblaadje no i
(in de goedkope uitvoering is dit no 16).

Bij vertelling b: „De belofte vervuld”,
behoort liederenblaadje no J
(in de goedkope uitvoering is dit no 17).

Bij vertelling c: „Het Evangelie der lofzangen”,
behoort liederenblaadje no K
(in de goedkope uitvoering is dit no 18).

De liederen zijn genomen uit de bundel „Stemmen des Heils” door J. Douma V.D.M. Proefexemplaren van deze liederenblaadjes zijn op aanvraag gratis verkrijgbaar bij de N.V. W. D. Meinema, Delft.

De Kerstgeschiedenis

a Een Kind is ons geboren

De liederen, die bij dit verhaal passend kunnen worden gezongen, staan op liederenblaadje no 1. Men zie het „Woord vooraf“ op bladzijde 3.

De nacht lag over het wijde veld — de donkere nacht.

Ergens in de duisternis flikkerden vlammen: het vuur van herders, die met hun kudden buiten waren en over het vee de wacht, de nachtwacht, hielden. De dansende vuurtongen wierpen een rosse gloed om zich heen — hun licht bescheen het gelaat en de klederen van de mannen, die om het vuur zaten geschaard. Af en toe stond één van de mannen op — verwijderde zich een paar schreden tot buiten de lichtkring — en keek naar het kleinvee en de schapen, die rustig op het veld lagen. Dan keerde hij weer terug naar zijn makkers; nam deel aan hun gesprek.

Waarover spraken zij?

Ginds vèr wisten zij de huizen, en de muren, en de poorten van Bethlehem, de stad van koning David. Daar — hoe làng geleden was dat al door den profeet Micha voorspeld? — dáár zou de Messias geboren worden, de Verlosser, die Zijn volk zou zalig maken.

Hoe lang hadden de vromen in Israël al uitgezien naar de vervulling van die beloften.

Zó lang was het al geleden, dat de laatste profeet van den komenden Heiland had geprofeteerd, dat er velen waren onder het volk Israël, die maar weinig meer over die profetieën dachten; dat er velen waren, die een heel ànderen Heiland verwachtten, dan God had beloofd. Een verlosser, die de gehate Romeinen uit het land zou verjagen — niet een Verlosser, die door Zijn lijden en sterven de zonden van zijn volk verzoenen zou.

Maar er waren er ook velen, die uitzagen naar de

komst van den groten Zoon uit het huis van David en Hem verwachtten als den Verlosser en Redder van zondaren.

In Jeruzalem woonde de oude Simeon, die van God, door den Heiligen Geest, de belofte ontvangen had, dat hij niet sterven zou éér hij den Christus des Heeren zou zien. En Anna leefde daar, een profetesse, die dag aan dag met vasten en bidden God diende . . . .

Zo waren er wel meer, die wachtten op den Verlosser, door God aan de vaderen beloofd; die de profetieën lazen en over die profetieën spraken, waarin Gods beloften waren neergelegd.

Spraken de herders in het wijde veld van Bethlehem-Efratha óók over die beloften? In hùn stad, in Bethlehem, zou immers de Heiland geboren worden? Micha had het voorzegd.

En had Daniël niet gesproken over zeventig jaarweken, die voorbij gegaan moesten zijn, vanaf de wederkeer der Joden uit de ballingschap, tot op de komst van den Messias, den Vorst?

Wie zal zeggen, waarover de herders spraken, toen zij in het veld de wacht — de nachtwacht — hielden over hun kudden? Wie zal zeggen, wat er leefde in hun harten, in die stille, wondere nacht?

Dan opeens . . . .

De duisternis is gebroken — licht straalt, hémels licht! En in de glanzende heerlijkheid van dat licht — de heerlijkheid des Hééren, die de herders omscheen, — staat een engel, een hemelbode.

Verbaasd en verwonderd aanschouwen de herders hem — een grote vrees leeft op in hun harten.

En dan . . . .

Dan horen zij den engel spreken. Geruststellende woorden: „Weest niet bevreesd.”

Wie een boodschap ontvangt van Gods genade, van de vervulling van Gods belofte, moet wèl met diepe
10

eerbied naar die boodschap luisteren, maar vréés hoeft niet in zijn hart te wezen.

De engel spreekt woorden van blijdschap, van licht. Omdat het woorden zijn, die vertellen, hoe God Zijn grote belofte vervult.

Hoor! De Engel gaat voort: „Zie, ik verkondig u grote blijdschap, die heel het volk zal ten deel vallen: u is heden de Heiland geboren, namelijk Christus, de Heere in de stad van David. En dit zij u het teken: Gij zult het Kind vinden, in doeken gewikkeld en liggende in een kribbe.”

Blijder boodschap, woorden van groter heerlijkheid werden op aarde nimmer gesproken. Wèg is de vrees uit de harten der herders. Dankbaar en verheugd zijn zij, nu God, de Heere, hun door een bode uit den hemel verkondigen laat, dat de belofte vervuld is dat de tijd van wachten voorbij is; dat in Bethlehem, de stad van koning David, Gods Zoon als mens op aarde is nedergedaald. De Zaligmaker geboren! Blijdschap is er in de harten der herders; blijdschap is er bij de engelen. Want mèt den engel, die de geboorte van den Heiland in de velden van Bethlehem-Efratha heeft geboodschapt, is een menigte van engelen, een menigte van de hemelse legerscharen nedergedaald. In het stralende licht zien de herders hen. En zij horen de engelenzang: „Ere zij God in den hoge en vrede op aarde voor mensen des welbehagens.”

Wonder-mooi klinkt dat lied; het lied van de engelen, waarin God wordt geprezen en verheerlijkt. Waarin aan de mensen gebracht wordt de boodschap van vrede en heil . . . .

Nu zijn de engelen weggevaaren. De glans van het hemelse licht is verdwenen. De nacht is weer gevallen op het veld; de sterren fonkelen weer aan de donkere hemel.

Maar licht is gebleven in de harten der herders. Vol dankbaarheid zijn zij om het grote heil, waarvan de engelen hebben gesproken; om het grote heil, dat God deze nacht geschonken heeft.

„Een Kind is ons geboren; een Zoon is ons gegeven en de heerschappij is op Zijn schouder; en men noemt Zijn Naam: „Wonderlijk, Raad, Sterke God, Vader der Eeuwigheid, Vredevorst.”

Zó had Jesaja eeuwen geleden mogen voorspellen — de herders kenden die profetie wel. Nú was zij vervuld. De Engel had het immers gezegd: „Gij zult het Kindeke vinden, in doeken gewonden en liggende in de kribbe”.

Lang behoefden de mannen niet te overleggen. Zó groot een wonder! God heeft het hun doen verkondigen! Zij zullen heengaan naar Bethlehem en zien het woord, dat er is geschied.

Met haast maken zij zich op, gaan zij op weg naar Bethlehem, door de stille nacht, over het wijde veld. Met haast gaan zij Hem zoeken, het Kindeke in doeken gewonden en liggende in de kribbe. Het Kindeke, waarvan de engelen hebben gezegd, dat het is de Zaligmaker, de lang verwachte Verlosser van Zijn volk.

Zij komen — zij vinden! Maria is er en Jozef en het Kind. Zoals de engel heeft gezegd: in doeken gewonden en liggende in de kribbe.

In eerbiedige verbazing, in dankbare verwondering, in vrome aanbidding zien de herders neer op dat kleine Kind, dat uit de hoge hemel nederdaalde, dat door God geschonken werd om de zonde der wereld weg te nemen; om vrij te maken uit de macht van Satan, om te verlossen van de eeuwige dood ieder, die in het geloof dat Kind in de kribbe als zijn Heiland en Heere mag aanvaarden.

Dan vertellen de herders: Van de nachtwacht; van de engelenboodschap; van de engelenzang.

Maria luistert.

Hoe héérlijk is het, dat God de geboorte van Zijn Zoon door een hemelbode heeft laten verkondigen. Hoe héérlijk is het, dat over de velden van Bethlehem-Efratha het engelenlied geklonken heeft ter ere van God, den Heere, die Zijn belofte vervulde.

Maria luistert.

En al de woorden, waarin de herders hun schone verhaal van deze wondere nacht vertellen, bewaart zij als kostbare gaven van Gods goedheid, overleggende die in haar hart.

Dan keren de herders terug.

De nacht is voorbij gegaan: de inwoners van Bethlehem trekken uit naar hun akkers en wijngaarden, trekken uit naar hun arbeid. En overal, en aan ieder die horen wil, maken de herders bekend het Woord, dat hun van dat Kindeke gezegd was. De blijde boodschap verkondigen zij, die ze van de engelen horen mochten; waarvan ze de vervulling mochten aanschouwen bij de kribbe: „dat heden geboren is de Heiland, namelijk Christus, de Heere, in de stad van David.”

Zo keerden de herders wederom, verheerlijkende en prijzende God over alles, wat zij gehoord en gezien hadden, gelijk tot hen gesproken was . . . .

De Kerstgeschiedenis

b De belofte vervuld

De liederen, die bij dit verhaal passend kunnen worden gezongen, staan op liederenblaadje no J. Men zie het „Woord vooraf” op bladzijde 3.

In Nazareth was het . . . .

In een klein stadje, ver weg in Palestina. Het lag in de bergen van Galilea, dicht bij het meer van Genezareth — een klein en onaanzienlijk stadje met witte huisjes en kronkelende straatjes. Daar woonden Jozef en Maria. Eenvoudige mensen waren zij: Jozef was timmerman en Maria zijn verloofde. Niemand wist van deze twee mensen iets bijzonders . . . . Of toch! Want — ze mochten dan heel gewone Israëlieten lijken, gewone inwoners van Nazareth, zij stamden uit het koningsgeslacht van David.

O, de tijden waren al lang, al éeuwen voorbij, dat dit geslacht over Israël regeerde. En de nakomelingen van David waren uiterlijk van niemand te onderscheiden. Toch was het een groot voorrecht tot dat geslacht te mogen behoren.

Want . . . . De vrome Israëlieten wisten het wel; zij hadden het kunnen lezen in de rollen, waarin de woorden van Gods profeten waren opgetekend: uit het geslacht van David zou ééns de Messias geboren worden, de Redder van zijn volk.

Jesaja had het immers mogen voorspellen: „Want er zal een Rijsje voortkomen uit de afgehouden tronk van Isai, en een Scheut uit zijne wortelen zal Vrucht voortbrengen.”

Maar al zo lang was er gewacht op de vervulling van die profetie, op de komst van den Messias — zó lang, dat heel veel mensen in Israël *niet* meer wachtten.

En toch: Gods beloften worden altijd vervuld.

Naar het kleine stadje in de Galilese bergen werd een

17

2 Als de Kerstklok luidt.

boodschapper gezonden. Door God. Rechtstreeks uit de hemel kwam hij. Gabriël was het.

Gabriël, de aartsengel, die van zichzelf zeggen kon: „Ik ben Gabriël, die voor God sta”.

Een gewichtige boodschap bracht hij; de gewichtigste boodschap, die ooit gebracht is. Want hij mocht de komst van den Heere Jezus aankondigen, de komst van Hem, door Wiens verzoenend leven en lijden de zonde werd overwonnen en de wereld uit de macht van Satan werd bevrijd.

Daar stond hij bij Maria. En wonder klonken zijn woorden: „Wees gegroet, gij begenadigde; de Heere is met U.”

Een grote ontroering kwam over Maria; zó hoog en heerlijk een boodschapper, zó hoog en heerlijk zijn groetenis . . . .

Wat zou de engel met deze woorden bedoelen? Maria begreep dat niet onmiddellijk. Maria overlegde, wat de betekenis van zijn groet mocht zijn.

Daar hoorde zij, hoe de engel voortging: „En zie, gij zult zwanger worden, en een Zoon baren, en gij zult Hem de naam Jezus geven. Deze zal groot zijn, en de Zoon des Allerhoogsten genaamd worden; en de Heere God zal Hem de troon Zijns vaders David geven. En Hij zal Koning zijn over het huis van Jakob in der eeuwigheid, en Zijn koningschap zal geen einde nemen.”

Tóen begreep Maria: de engel sprak over Hem, Die op de troon van Zijn vader David zitten zou. Dat moest dus de Messias zijn. Want immers had God aan David beloofd, dat uit Zijn geslacht de Verlosser zou geboren worden, die in eeuwigheid zou regeren.

Een groot, een heerlijk wonder werd hier voorzegd. Zo groot een wonder, dat zij, eenvoudig meisje, dat niet begreep.

„Hoe zal dat geschieden?” vroeg zij. En de engel antwoordde, dat God haar een zoon zou schenken, een kind, dat Gods zoon genoemd zou worden.

En al begreep Maria het niet, zij gelóófde.

Zij boog het hoofd in stille overgave aan Gods heilige wil en antwoordde: „Zie de dienstmaagd des Heeren; mij geschiede naar uw woord”.

Een ogenblik later was de engel van haar weggegaan; was zij weer alleen in haar eenvoudige woning. Maar in haar hart was een grote aanbidding voor God, die haar zo heerlijk een aankondiging had doen brengen.

Maanden later waren Maria en Jozef niet meer in Nazareth. Een lange reis hadden zij achter de rug. Vanuit hun woonplaats waren zij naar het Zuiden getrokken, naar Bethlehem, de stad waar David gewoond had, hun grote voorvader.

Een bevel van keizer Augustus had hen er toe gebracht de lange reis te ondernemen. Augustus was de keizer van het uitgestrekte Romeinse rijk. In Rome woonde hij, de stad aan de Tiber. Van hem was het bevel uitgegaan, dat de hele wereld beschreven zou worden.

Wie in het Joodse land woonde, moest naar die stad trekken, waaruit zijn geslacht afkomstig was. En daarom waren Jozef en zijn ondertrouwde vrouw op reis gegaan — hadden zij de tocht gemaakt door het vruchtbare land aan de overzijde van de Jordaan, waren zij de Jordaan overgetrokken, naar Bethlehem.

Zij waren de enigsten niet. Veel reizigers hadden die tocht moeten maken. Zoveel, dat de herberg in Bethlehem vol was met gasten, die er wilden overnachten. En Jozef was blij, dat hij nog een plaatsje had kunnen vinden in een stal.

En daar gebeurde het; het grote wonder, waarvan de profeten hadden voorgezegd, waarnaar de vromen

onder het Oude Testament hadden uitgezien; het grote wonder, waarin God zijn liefde toonde voor een wereld verloren in schuld.

Daar werd tot werkelijkheid, wat Gabriël op Gods bevel aan Maria had voorgezegd. Daar werd Maria een Zoon geboren. Daar werd geboren de Zoon van God, Die uit de hoge hemel neerdaalde, Die zijn heerlijkheid verliet en mens werd, om voor Zijn volk de straf te dragen en bij God voor de zonde verzoening aan te brengen.

Maria wond Hem in doeken en legde Hem neder in de Kribbe . . . .

Gods belofte was heerlijk vervuld.

Buiten naderden stappen — buiten hielden die stappen stil. En even later . . . .

Mannen kwamen naar binnen, eenvoudige mannen. Herders. Zij zochten het Kind. Het Kind, waarvan zij wisten, dat het de Zaligmaker was, Christus, de Heere.

Hóe zij dat wisten?

Met stille verwondering luisterde Maria naar hun verhaal.

Buiten waren zij geweest op het veld. Daar hielden zij de nachtwacht over hun kudde, daar waakten zij over hun vee, dat in de donkere nacht op het veld lag. Het vuur had gevlamd, en in de lichtkring hadden zij gezeten als zovele nachten in hun herdersleven reeds.

Plotseling was het licht geweest!

Een engel hadden zij naast zich zien staan in een stralende glans.

Toen waren zij bevreesd geworden, door dat onverwachte licht, door de schitterende verschijning van den hemelbode. En de engel had gesproken, woorden van wondere heerlijkheid: „Weest niet bevreesd! want zie, ik verkondig u grote blijdschap, die heel het volk

zal ten deel vallen: U is heden de Heiland geboren, namelijk Christus de Heere, in de stad van David. En dit zij u het teken: gij zult het Kindeke vinden in doeken gewikkeld, en liggende in een kribbe.”

Nauwelijks was hij uitgesproken geweest, of een grote menigte engelen hadden zij bij hem gezien; engelen, die juichten en zongen; die God prezen, omdat Hij in Zijn grote genade Zijn belofte vervuld had; omdat nu de Heiland geboren was. Zij zongen: „Ere zij God in den hoge, en vrede op aarde, voor mensen des welbehagens!”

Het lied had geklonken over het stille veld: de engelenzang ter ere van God!

Toen waren de engelen weer naar de hemel teruggegaan. Het licht was verdwenen. De nacht lag weer over de velden van Bethlehem-Efratha.

De herders hadden elkaar aangezien, verwonderd en ontroerd om de grote heerlijkheid, die God hun door de engelen had doen verkondigen.

En zij hadden tot elkaar gezegd: „Laten wij naar Bethlehem gaan om te zien hetgeen geschied is en ons door den Heere is bekend gemaakt.”

Ja, dat zouden zij doen. En haastig hadden zij zich op weg begeven naar Bethlehem. Daar hadden zij het Kind gezocht, daar hadden zij het Kind gevonden. Het Kind, dat de zonde der wereld wegnemen kwam.

Stil luisterde Maria naar het verhaal, dat de herders deden. En toen zij waren weggegaan — weggegaan om aan een ieder, die zij tegenkwamen te vertellen, wat zij hadden gehoord en wat zij hadden gezien toen bleef Maria met het Kindeke achter, denkend aan het heerlijke verhaal, van wat in Bethlehems veld was geschied.

